βλάσφημα. αὐδὲ οὐκ αὐτῶν ἀχρεῖοι οἱ μυθολογοῦν-
τες, ἀλλὰ καὶ μακαρίας ἀγαθοὺς καὶ ἀγεσι-
λάους καὶ μακαρίους φανερόν εἰσι. εἰ δὲ τοιοῦτος ἐκείνης πό-
λεως πολίτης γενέσθαι τινά, μεγάλην ἀχαριστίαν
βλάψαν. ἀγαθὸν μὲν τῆς πόλεως τοιοῦτον λεγόντων ἕνεκα.
μάλιστα δὲ ἀπαντῶν. ὡς γὰρ ὁ ἡλιος χρήσιμος τοῖς διδάσκειν
βουλομένοις ὅσος τό, τὰ τάχος καὶ τὸ κάλλος καὶ τὴν ζω-
γόνον δύναμιν, οὕτω καὶ ἡ πόλις αὕτη, τοῖς ἀπανταχόθε
τῆς οἰκουμένης ἀνάπαυλα ἐστιν καὶ αὐτῇ, ὅσῳ μὲν
τὰ καὶ θαυμαζομένη, οὐδὲν ἧττον διδασκάλου αὐτῆς τὰς χά-
ριτας. ὡς ναυδεμνήστους, χωρὶς τοῦτο ποιοῦμεν τὰ
ἀγῶνα διεξιόντες. καὶ ὅδε φόδου καὶ βραχέα,
διὰ τὴν ἀχρείαν, εἰ τὸν ἐκείνων καιρὸν. τῆς μὲν τοι-
πόλεως καὶ ταύτης, πάσαν τὴν κατάλληλον οἰκουμένῃ πόλεων
οὕτως ἐπιδεικνυμένης. οἷον ἡ δὲ ἀνοίας εἰς βασιλίδος κατὰ τὸν
ἀγάχρονον. εἰς μόνης αὐτῆς δεινὰ μὲν ἀχρεῖος ἀπῶν
ἀντίδωρον τὸ κλέος ἀναφέρειν καὶ ταύτης, πολλῷ
πλέον ἐκείνης ἀνθρώπου ἐφαμιλλάσασθαι πάντας ἀξίας τὴν τῆς
οἰκουμένης ἐφικέσθαι. καὶ ὑπόμνημα ἀγαγεῖν ἀξιόν καὶ ἐκείνῃ
φωνίαν ἅπαντας τοὺς ἀκροφύλους φθόνους, ὡς τοῦ εὐ ἀλλ
καὶ κοινὰ εἰς πάντας ἀξιόνους μονοῖκοῖς. καὶ οὐ τὰ ὅσα